Конвенція
про охорону нематеріальної культурної спадщини

{ Про приєднання до Конвенції див. Закон N 132-VI (132-17) від 06.03.2008 }

Дата підписання: 17.10.2003
Дата приєднання України: 06.03.2008

Дата набрання чинності для України: 27.08.2008

Офіційний переклад

Генеральна конференція Організації Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури (далі - ЮНЕСКО), проводячи засідання в Парижі з 29 вересня до 17 жовтня 2003 року під час своєї 32 сесії;

посилаючися на існуючі міжнародні договори з прав людини, зокрема Загальну декларацію прав людини, прийняту 1948 року (995_015), Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права, прийнятий 1966 року (995_042), та Міжнародний пакт про громадянські і політичні права, прийнятий 1966 року (995_043);

беручи до уваги важливе значення нематеріальної культурної спадщини як головного джерела культурного різноманіття й гарантії сталого розвитку, як це наголошено в Рекомендації ЮНЕСКО, що стосується збереження традиційної культури й фольклору, яку прийнято 1989 року (995_295), у Загальній декларації ЮНЕСКО про культурне різноманіття, яку прийнято 2001 року, та в Стамбульській декларації 2002 року, прийнятій на третій конференції круглого столу міністрів культури;

беручи до уваги глибоку взаємозалежність між нематеріальною культурною спадщиною та матеріальною культурною й природною спадщиною;

визнаючи, що процеси глобалізації та суспільних перетворень поряд з умовами, які вони створюють для поновленого діалогу між спільнотами, також зумовлюють, як зумовлює і явище нетерпимості, серйозні загрози погіршення, зникнення та руйнування нематеріальної культурної спадщини, зокрема через обмеженість ресурсів для охорони такої спадщини;

усвідомлюючи загальне прагнення та загальне занепокоєння стосовно охорони нематеріальної культурної спадщини людства;

визнаючи, що спільноти, зокрема корінні спільноти, групи та в деяких випадках окремі особи відіграють важливу роль у створенні, захисті, збереженні та відтворенні нематеріальної культурної спадщини, допомагаючи цим збагачувати культурне різноманіття й сприяти творчості людини;

відзначаючи велике значення діяльності ЮНЕСКО зі створення нормативних актів, спрямованих на захист культурної спадщини,

зокрема Конвенції про охорону всесвітньої культурної та природної спадщини, прийнятої 1972 року (995 089);

відзначаючи також, що на сьогодні не існує жодного обов'язкового для виконання багатостороннього правового акта стосовно захисту нематеріальної культурної спадщини;

беручи до уваги те, що існуючі міжнародні угоди, рекомендації та резолюції стосовно культурної та природної спадщини необхідно ефективно збагатити й доповнити новими положеннями, що стосуються нематеріальної культурної спадщини;

беручи до уваги необхідність поглиблювати усвідомлення, особливо серед молодих поколінь, важливості нематеріальної культурної спадщини та її охорони;

беручи до уваги те, що міжнародна спільнота повинна сприяти разом з Державами - сторонами Конвенції охороні такої спадщини в дусі співробітництва та взаємодопомоги;

нагадуючи про програми ЮНЕСКО стосовно нематеріальної культурної спадщини, зокрема проголошення шедеврів усної та нематеріальної спадщини людства;

беручи до уваги неоціненну роль нематеріальної культурної спадщини як чинника, що сприяє зближенню людей, обмінам та взаєморозумінню між ними,

приймає 17 жовтня 2003 року цю Конвенцію.

I. Загальні положення

Стаття 1

Цілі Конвенції

Цілями цієї Конвенції є:

a) охорона нематеріальної культурної спадщини;

b) забезпечення поваги до нематеріальної культурної спадщини відповідних спільнот, груп та окремих осіб;

c) підвищення рівня знань на місцевому, національному та міжнародному рівнях про важливість нематеріальної культурної спадщини та забезпечення її взаємного визнання;

d) здійснення міжнародного співробітництва та надання допомоги.

Стаття 2

Визначення

Для цілей цієї Конвенції:

1. Термін "нематеріальна культурна спадщина" означає ті звичаї, форми показу та вираження, знання та навички, а також пов'язані з ними інструменти, предмети, артефакти й культурні

простори, які визнані спільнотами, групами й у деяких випадках окремим особами як частина їхньої культурної спадщини. Ця нематеріальна культурна спадщина, що передається від покоління до покоління, постійно відтворюється спільнотами та групами під впливом їхнього оточення, їхньої взаємодії з природою та їхньої історії і формує у них почуття самобутності й наступності, сприяючи таким чином повазі до культурного різноманіття й творчості людини. Для цілей цієї Конвенції до уваги береться лише та нематеріальна культурна спадщина, яка є сумісною з існуючими міжнародними договорами з прав людини, з вимогами взаємної поваги між спільнотами, групами та окремими особами, а також сталого розвитку.

2. Термін "нематеріальна культурна спадщина", як її визначено у викладеному вище пункті 1, проявляється, inter alia, у таких галузях:

a) усних традиціях та формах вираження, зокрема в мові як носії нематеріальної культурної спадщини;

b) виконавському мистецтві;

c) звичаях, обрядах, святкуваннях;

d) знаннях та практиці, що стосуються природи та всесвіту;

e) традиційних ремеслах.

3. Термін "охорона" означає заходи, спрямовані на забезпечення життєздатності нематеріальної культурної спадщини, у тому числі її ідентифікації, документування, дослідження, збереження, захисту, популяризацію, підвищення її ролі, її передачу, зокрема шляхом формальної та неформальної освіти, а також відродження різних аспектів такої спадщини.

4. Термін "держави-учасниці" означає держави, які зобов'язані цією Конвенцією і у відносинах між якими ця Конвенція є чинною.

5. Ця Конвенція застосовується mutatis mutandis до територій, зазначених у статті 33, які стають її учасницями відповідно до умов, установлених у цій статті. У цій частині вислів "держави-учасниці" стосується також цих територій.

Стаття 3

Зв'язок з іншими міжнародними договорами

Ніщо в цій Конвенції не може тлумачитись як:

a) таке, що змінює статус або знижує рівень охорони цінностей, які визнані всесвітньою спадщиною в рамках Конвенції про охорону всесвітньої культурної та природної спадщини, прийнятої 1972 року (995_089), і з якими безпосередньо пов'язаний той чи той елемент нематеріальної культурної спадщини; або

b) таке, що зачіпає права й зобов'язання держав-учасниць, що випливають з будь-якого міжнародного договору, який стосується

прав інтелектуальної власності або використання біологічних та екологічних ресурсів й учасницями якого вони є.

II. Органи Конвенції

Стаття 4

Генеральна асамблея держав-учасниць

1. Цим засновується Генеральна асамблея держав-учасниць (далі - Генеральна асамблея). Генеральна асамблея є повновладним органом цієї Конвенції.

2. Генеральна асамблея збирається на чергові сесії раз на два роки. Вона може збиратися на позачергові сесії тоді, коли прийме таке рішення, або на прохання Міжурядового комітету з охорони нематеріальної культурної спадщини чи на прохання не менше третини держав-учасниць.

3. Генеральна асамблея приймає свій Регламент.

Стаття 5

Міжурядовий комітет з охорони
нематеріальної культурної спадщини

1. Цим у рамках ЮНЕСКО засновується Міжурядовий комітет з охорони нематеріальної культурної спадщини (далі - Комітет). Комітет складається з представників 18 держав-учасниць, обраних державами-учасницями, що зібралися на Генеральну асамблею, після набрання цією Конвенцією чинності відповідно до статті 34.

2. Кількість держав - членів цього Комітету буде збільшено до 24, коли кількість держав - учасниць Конвенції досягне 50.

Стаття 6

Вибори та строк повноважень держав - членів Комітету

1. Вибори держав - членів Комітету здійснюються відповідно до принципів справедливого географічного представництва та ротації.

2. Держави - члени Комітету обираються на строк у чотири роки державами - учасницями Конвенції, що зібралися на Генеральну асамблею.

3. Однак строк повноважень половини держав - членів Комітету, обраних під час перших виборів, обмежується двома роками. Ці держави визначаються жеребкуванням під час перших виборів.

4. Кожні два роки Генеральна асамблея оновлює половину складу держав - членів Комітету.

5. Вона також обирає таку кількість держав - членів Комітету, яка необхідна для заповнення вакансій.

6. Держава - член Комітету не може бути обрана на два строки повноважень поспіль.

7. Держави - члени Комітету підбирають своїми представниками осіб, компетентних у різних галузях нематеріальної культурної спадщини.

Стаття 7

Функції Комітету

Без обмеження інших його прерогатив, наданих йому цією Конвенцією, функціями Комітету є:

a) сприяння досягненню цілей Конвенції, заохочення й моніторинг її виконання;

b) надання консультацій стосовно передової практики та підготовка рекомендацій стосовно заходів для охорони нематеріальної культурної спадщини;

c) підготовка та подання на затвердження Генеральної асамблеї проекту плану використання ресурсів Фонду відповідно до статті 25;

d) пошук шляхів збільшення ресурсів Фонду та вжиття для цього необхідних заходів відповідно до статті 25;

e) підготовка та подання на затвердження Генеральної асамблеї оперативних директив з виконання Конвенції;

f) розгляд відповідно до статті 29 звітів держав-учасниць та узагальнення їх для Генеральної асамблеї;

g) розгляд заяв, що подаються державами-учасницями, та прийняття рішень стосовно таких заяв відповідно до розроблених Комітетом і затверджених Генеральною асамблеєю об'єктивних критеріїв, що стосуються:

i) унесення до списків та відбору пропозицій, згаданих у статтях 16, 17 та 18;

ii) надання міжнародної допомоги відповідно до статті 22.

Стаття 8

Методи роботи Комітету

1. Комітет підзвітний Генеральній асамблеї. Він звітує перед нею про всю свою діяльність і всі свої рішення.

2. Комітет приймає свій Регламент більшістю, що становить дві третини його членів.

3. Комітет може створювати на тимчасовій основі будь-які ad hoc консультативні органи, які він уважає необхідними для виконання свого завдання.

4. Комітет може запрошувати на свої засідання будь-які державні або приватні органи, а також будь-яких приватних осіб, які мають визнану компетенцію в різних галузях нематеріальної культурної спадщини, для проведення з ними консультацій з конкретних питань.

Стаття 9

Акредитація консультативних організацій

1. Комітет уносить на розгляд Генеральної асамблеї пропозиції стосовно акредитації неурядових організацій, що мають визнану компетенцію в галузі нематеріальної культурної спадщини, для надання ними консультацій Комітетові.

2. Комітет уносить також на розгляд Генеральної асамблеї пропозиції стосовно критеріїв та умов такої акредитації.

Стаття 10

Секретаріат

1. Секретаріат ЮНЕСКО надає допомогу Комітетові.

2. Секретаріат готує документацію для Генеральної асамблеї та Комітету, а також проекти порядку денного їхніх засідань та забезпечує виконання їхніх рішень.

III. Охорона нематеріальної культурної спадщини на національному рівні

Стаття 11

Роль держав-учасниць

Кожна держава-учасниця:

a) уживає необхідних заходів для забезпечення охорони нематеріальної культурної спадщини, наявної на її території;

b) у рамках заходів з охорони, зазначених у пункті 3 статті 2, ідентифікує й визначає різні елементи нематеріальної культурної спадщини, наявної на її території, за участю спільнот, груп та відповідних неурядових організацій.

Стаття 12

Переліки

1. Щоб забезпечити ідентифікацію для охорони, кожна держава-учасниця з урахуванням своєї ситуації складає один чи більш ніж один перелік нематеріальної культурної спадщини, наявної на її території. Такі переліки повинні оновлюватися регулярно.

2. Кожна держава-учасниця, подаючи періодично свій звіт Комітетові відповідно до статті 29, повідомляє відповідну інформацію про такі переліки.

Стаття 13

Інші заходи стосовно охорони

Кожна держава-учасниця, щоб забезпечувати охорону, розвиток та підвищення ролі нематеріальної культурної спадщини, наявної на її території, докладає зусиль для:

a) прийняття спільної політики, спрямованої на підвищення ролі нематеріальної культурної спадщини в суспільстві та включення охорони цієї спадщини до програм планування;

b) визначення або створення одного чи більш ніж одного компетентного органу з охорони нематеріальної культурної спадщини, наявної на її території;

c) сприяння науковим, технічним та мистецтвознавчим дослідженням, а також розробці методик дослідження для ефективної охорони нематеріальної культурної спадщини, зокрема нематеріальної культурної спадщини, яка знаходяться в небезпеці;

d) вжиття відповідних юридичних, технічних, адміністративних та фінансових заходів, спрямованих на:

i) сприяння створенню або посиленню установ з підготовки кадрів у галузі управління нематеріальною культурною спадщиною, а також передачі такої спадщини через форуми та простори, призначені для її представлення або вираження;

ii) забезпечення доступу до нематеріальної культурної спадщини з дотриманням загальноприйнятої практики, що визначає порядок доступу певних аспектів такої спадщини;

iii) створення установ, які займаються документацією стосовно нематеріальної культурної спадщини, та сприяння доступу до них.

Стаття 14

Освіта, підвищення обізнаності й нарощення потенціалу

Кожна держава - учасниця, використовуючи всі засоби, які є в її розпорядженні, докладає зусиль для:

a) забезпечення визнання, поваги до та підвищення ролі нематеріальної культурної спадщини в суспільстві, зокрема завдяки:

i) освітнім, інформаційним програмам та програмам підвищення обізнаності, спрямованим на широку громадськість, зокрема молодь;

ii) конкретним освітнім програмам і програмам підготовки кадрів, призначеним для відповідних спільнот та груп;

iii) діяльності з нарощення потенціалу в галузі охорони нематеріальної культурної спадщини, зокрема управлінню та науковим дослідженням;

iv) неформальним способам передачі знань;

b) інформування громадськості про небезпеки, що загрожують такій спадщині, а також про діяльність, що здійснюється на виконання цієї Конвенції;

c) сприяння освіті з питань захисту природних просторів та пам'ятних місць, існування яких є необхідним для вираження нематеріальної культурної спадщини.

Стаття 15

Участь спільнот, груп та окремих осіб

Кожна держава-учасниця в рамках своєї діяльності з охорони нематеріальної культурної спадщини прагне забезпечити якнайширшу участь спільнот, груп та, у відповідних випадках, окремих осіб, які створюють, зберігають і передають таку спадщину, а також активно залучати їх до управління такою спадщиною.

IV. Охорона нематеріальної культурної спадщини на міжнародному рівні

Стаття 16

Репрезентативний список нематеріальної культурної спадщини людства

1. Для забезпечення більшої наочності нематеріальної культурної спадщини, сприяння поглибленню усвідомлення її значення та заохочення діалогу на основі поваги до культурного різноманіття Комітет за пропозицією відповідних держав-учасниць складає, оновлює та публікує Репрезентативний список нематеріальної культурної спадщини людства.

2. Комітет розробляє та подає на затвердження Генеральної асамблеї критерії складання, оновлення та публікації зазначеного Репрезентативного списку.

Стаття 17

Список нематеріальної культурної спадщини, що потребує термінової охорони

1. Для вжиття відповідних заходів з охорони Комітет складає, оновлює та публікує Список нематеріальної культурної спадщини, що потребує термінової охорони, та включає таку спадщину до цього Списку на прохання відповідної держави-учасниці.

2. Комітет розробляє та подає на затвердження Генеральної асамблеї критерії складання, оновлення та публікації зазначеного Списку.

3. У випадках надзвичайної терміновості, - об'єктивні критерії яких затверджуються Генеральної асамблеєю на основі пропозиції Комітету, - він може, проконсультувавшись із заінтересованою державною-учасницею, унести об'єкт відповідної спадщини до Списку, згаданого в пункті 1.

Стаття 18

Програми, проекти та заходи з охорони
нематеріальної культурної спадщини

1. На основі пропозицій, що подаються державами-учасницями, та відповідно до розроблених Комітетом критеріїв, затверджених Генеральною асамблеєю, Комітет здійснює періодичний відбір та сприяє здійсненню національних, субрегіональних або регіональних програм, проектів і заходів з охорони спадщини, які, на його думку, найліпше відображають принципи та цілі цієї Конвенції, з урахуванням особливих потреб країн, що розвиваються.

2. Для цього він отримує, розглядає та затверджує заявки на надання міжнародної допомоги, сформульовані державами-учасницями для підготовки таких пропозицій.

3. Комітет супроводжує здійснення зазначених програм, проектів і заходів поширенням передової практики у формах, які будуть ним визначені.

V. Міжнародне співробітництво та допомога

Стаття 19

Співробітництво

1. Для цілей цієї Конвенції міжнародне співробітництво включає, inter alia, обмін інформацією та досвідом, спільні ініціативи, а також створення механізму надання допомоги державам-учасницям в їхніх зусиллях, спрямованих на охорону нематеріальної культурної спадщини.

2. Без обмеження положень їхнього національного законодавства та норм звичаєвого права й практики держави-учасниці визнають, що охорона нематеріальної культурної спадщини становить спільний інтерес для людства, та для цього зобов'язуються співробітничати на двосторонньому субрегіональному, регіональному та міжнародному рівнях.

Стаття 20

Цілі міжнародної допомоги

Міжнародна допомога може надаватися для таких цілей:

a) охорони спадщини, унесеної до Списку нематеріальної культурної спадщини, що потребує негайної охорони;

b) підготовки переліків у значенні статей 11 та 12;

c) підтримки програм, проектів і заходів, що здійснюються на національному, субрегіональному та регіональному рівнях та спрямовані на охорону нематеріальної культурної спадщини;

d) будь-якої іншої мети, яку Комітет може визнати необхідною.

Стаття 21

Форми міжнародної допомоги

Допомога, що надається Комітетом державі-учасниці, регламентується оперативними директивами, передбаченими в статті 7, а також угодою, передбаченою в статті 24, і може набувати таких форм:

a) дослідження, що стосуються різних аспектів охорони;

b) надання послуг експертів та спеціалістів-практиків;

c) підготовки всього необхідного персоналу;

d) розробки нормативних та інших заходів;

e) створення та забезпечення функціонування інфраструктур;

f) надання обладнання та ноу-хау;

g) інших форми фінансової й технічної допомоги, зокрема у відповідних випадках надання позик з низькими процентними ставками та пожертв.

Стаття 22

Умови надання міжнародної допомоги

1. Комітет установлює процедуру розгляду заявок на міжнародну допомогу й визначає, яка інформація повинна бути включена до заявок, наприклад передбачені заходи, необхідні дії та оцінка пов'язаних з ними витрат.

2. У термінових випадках заявка на отримання допомоги розглядається Комітетом на пріоритетній основі.

3. Для прийняття рішення Комітет проводить такі дослідження та консультації, які він уважає необхідними.

Стаття 23

Заявки на міжнародну допомогу

1. Кожна держава-учасниця може подати Комітетові заявку на міжнародну допомогу з охорони нематеріальної культурної спадщини, що є на її території.

2. Така заявка може бути також подана спільно двома чи більш ніж двома державами-учасницями.

3. Заявка повинна містити інформацію, передбачену в пункті 1 статті 22, та необхідну документацію.

Стаття 24

Роль держав-учасниць, що є бенефіціарами

1. Відповідно до положень цієї Конвенції міжнародна допомога, що надається, регулюється угодою між державою-учасницею, що є бенефіціаром, та Комітетом.

2. Як загальне правило, держава-учасниця, що є бенефіціаром, залежно від коштів, що є в її розпорядженні, бере участь у покритті витрат, пов'язаних із заходами охорони, на які надається міжнародна допомога.

3. Держава-учасниця, що є бенефіціаром, подає Комітетові звіт про використання допомоги, що надається для охорони нематеріальної культурної спадщини.

VI. Фонд нематеріальної культурної спадщини

Стаття 25

Характер та ресурси Фонду

1. Цим засновується Фонд нематеріальної культурної спадщини (далі - Фонд).

2. Цей Фонд складається із цільових фондів, створених відповідно до Положення про фінанси ЮНЕСКО.

3. Кошти Фонду складаються з:

a) внесків держав-учасниць;

b) коштів, асигнованих з цією метою Генеральною конференцією ЮНЕСКО;

c) внесків, пожертв або заповіданого майна, які можуть бути надані:

i) іншими державами;

ii) організаціями й програмами системи Організації Об'єднаних Націй, зокрема Програмою розвитку Організації Об'єднаних Націй, та іншими міжнародними організаціями;

iii) державними або приватними органами чи приватними особами;

d) будь-яких процентних нарахувань на кошти цього Фонду;

e) сум зборів та надходжень від заходів, організованих на користь Фонду;

f) будь-яких інших коштів, передбачених Положенням про Фонд, розробленим Комітетом.

4. Комітет приймає рішення про використання коштів на підставі керівних вказівок Генеральної асамблеї.

5. Комітет може приймати внески та допомогу в інших формах, передбачених для загальних або конкретних цілей, пов'язаних з визначеними проектами, за умови, що такі проекти схвалені Комітетом.

6. Унесення внесків до Фонду не може супроводжуватися жодними політичними, економічними чи іншими умовами, не сумісними із цілями, які має ця Конвенція.

Стаття 26

Внески держав - учасниць до Фонду

1. Без шкоди для будь-якого додаткового добровільного внеску держави - учасниці цієї Конвенції зобов'язуються вносити до Фонду принаймні раз на два роки внески, сума яких, що розраховується за єдиною процентною ставкою, яка застосовується для всіх держав, визначається Генеральною асамблеєю. Рішення Генеральної асамблеї із цього питання приймається більшістю присутніх держав-учасниць, що беруть участь у голосуванні, які не зробили заяви, передбаченої в пункті 2 цієї статті. У жодному разі зазначений внесок держави-учасниці не перевищує 1% її внеску до звичайного бюджету ЮНЕСКО.

2. Однак будь-яка держава, зазначена в статті 32 або в статті 33 цієї Конвенції, під час здачі на зберігання ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, затвердження чи приєднання може зробити заяву, що вона не буде зобов'язана положеннями пункту 1 цієї статті.

3. Держава - учасниця цієї Конвенції, яка зробила заяву, передбачену в пункті 2 цієї статті, докладає зусиль, щоб відкликати свою заяву, повідомивши про це Генеральному секретарю ЮНЕСКО. Проте відкликання заяви набирає чинності стосовно внеску, який повинна сплатити ця держава, лише з дати відкриття наступної сесії Генеральної асамблеї.

4. Щоб Комітет міг ефективно планувати свою діяльність, внески держав - учасниць цієї Конвенції, що зробили заяви, передбачені в пункті 2 цієї статті, повинні вноситися регулярно, принаймні раз на два роки, та повинні, наскільки це можливо, наближатися до суми внесків, які вони повинні були вносити у випадку, якби вони були зобов'язані положеннями пункту 2 цієї статті.

5. Будь-яка держава - учасниця цієї Конвенції, що має заборгованість за своїм обов'язковим або добровільним внеском за поточний рік та календарний рік, що безпосередньо передує йому, не може бути обрана членом Комітету; це положення не застосовується до перших виборів. Повноваження такої держави, що вже є членом Комітету, закінчуються під час будь-яких виборів, передбачених у статті 6 цієї Конвенції.

Стаття 27

Додаткові добровільні внески до Фонду

Держави-учасниці, які бажають зробити добровільні внески, що є додатковими стосовно тих, які передбачено в статті 26, інформують про це Комітет якомога швидше, щоб він міг відповідним чином планувати свою діяльність.

Стаття 28

Міжнародні кампанії зі збору коштів

Держави-учасниці, наскільки це є можливим, надають підтримку міжнародним кампаніям зі збору коштів для Фонду, які організовуються під егідою ЮНЕСКО.

VII. Звіти

Стаття 29

Звіти держав-учасниць

Держави-учасниці подають Комітетові, дотримуючися форми та періодичності, що визначаються Комітетом, звіти про законодавчі, регулятивні та інші заходи, ужиті для виконання цієї Конвенції.

Стаття 30

Звіти Комітету

1. На кожній сесії Генеральної асамблеї Комітет подає їй звіт, що готується на основі його діяльності й тих звітів держав-учасниць, про які йдеться у викладеній вище статті 29.

2. Цей звіт доводиться до відома Генеральної конференції ЮНЕСКО.

VIII. Перехідні положення

Стаття 31

Зв'язок з проголошенням шедеврів усної
та нематеріальної спадщини людства

1. Комітет уносить до Репрезентативного списку нематеріальної культурної спадщини шедеври усної та нематеріальної спадщини людства, проголошені до набрання чинності цією Конвенцією.

2. Включення зазначених шедеврів до Репрезентативного списку нематеріальної культурної спадщини людства жодним чином не визначає наперед критеріїв, які встановлюються відповідно до пункту 2 статті 16 стосовно подальших включень.

3. Після набрання чинності цією Конвенцією не буде здійснюватися жодних подальших проголошень.

IX. Прикінцеві положення

Стаття 32

Ратифікація, прийняття або затвердження

1. Ця Конвенція підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню державами - членами ЮНЕСКО в порядку, передбаченому їхніми відповідними конституційними процедурами.

2. Ратифікаційні грамоти, документи про прийняття або затвердження здаються на зберігання Генеральному директору ЮНЕСКО.

Стаття 33

Приєднання

1. Ця Конвенція відкрита для приєднання всіх держав, що не є членами ЮНЕСКО, яким Генеральна конференція Організації пропонує приєднатися до цієї Конвенції.

2. Ця Конвенція відкрита також для приєднання територій, що мають повне внутрішнє самоврядування, які визнаються як такі Організацією Об'єднаних Націй, але не досягли повної незалежності відповідно до резолюції 1514 (XV) Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй (995_280) та які мають компетенцію в питаннях, що регулюються цією Конвенцією, зокрема компетенцію стосовно укладання договорів з таких питань.

3. Документ про приєднання здається на зберігання Генеральному директору ЮНЕСКО.

Стаття 34

Набрання чинності

Ця Конвенція набирає чинності через три місяці з дня здачі на зберігання тридцятої ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, затвердження чи приєднання, але лише для тих держав, які здали на зберігання свої ратифікаційні грамоти або документи про прийняття, затвердження чи приєднання в зазначений день або раніше. Для будь-якої іншої держави-учасниці Конвенція набирає чинності через три місяці після здачі на зберігання її ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, затвердження чи приєднання.

Стаття 35

Федеративні або неунітарні конституційні системи

Стосовно держав-учасниць, які мають федеративний або неунітарний конституційний устрій, застосовуються такі положення:

a) у тому, що стосується положень цієї Конвенції, виконання яких належить до юрисдикції федеральної або центральної законодавчої влади, зобов'язання федерального або центрального уряду будуть тими самими, що й зобов'язання держав-учасниць, які не є федеративними державами;

b) у тому, що стосується положень цієї Конвенції, застосування яких належить до юрисдикції окремих штатів, областей, провінцій або кантонів, які входять до складу федерації і які відповідно до існуючої в ній конституційної системи не зобов'язані вживати законодавчих заходів, федеральний уряд доводить зазначені положення до відома компетентних органів влади штатів, областей, провінцій або кантонів з рекомендацією стосовно прийняття їх.

Стаття 36

Денонсація

1. Кожна держава-учасниця може денонсувати цю Конвенцію.

2. Про денонсацію повідомляють письмовим актом, який здається на зберігання Генеральному директору ЮНЕСКО.

3. Денонсація набирає чинності через дванадцять місяців після отримання акта про денонсацію. Вона жодним чином не змінює фінансових зобов'язань, прийнятих державою-учасницею, яка денонсує Конвенцію, до дати набрання чинності виходу з неї.

Стаття 37

Функції депозитарію

Генеральний директор ЮНЕСКО як депозитарій цієї Конвенції інформує держави - члени Організації, держави, що не є членами Організації, зазначені в статті 33, а також Організацію Об'єднаних Націй про здачу на зберігання всіх ратифікаційних грамот, документів про прийняття, затвердження чи приєднання, передбачених у статтях 32 і 33, а також про акти денонсації, передбачені в статті 36.

Стаття 38

Зміни

1. Держава-учасниця може за допомогою письмового повідомлення, надісланого Генеральному директору ЮНЕСКО, запропонувати зміни до цієї Конвенції. Генеральний директор розсилає таке повідомлення всім державам-учасницям. Якщо протягом шести місяців з дати розсилання зазначеного повідомлення не менше половини держав-учасниць дадуть позитивні відповіді на цю пропозицію, Генеральний директор подає його наступній сесії Генеральної асамблеї для розгляду та можливого прийняття.

2. Зміни приймаються більшістю у дві третини присутніх держав-учасниць, що беруть участь у голосуванні.

3. Зміни до цієї Конвенції після їхнього прийняття підлягають ратифікації, затвердженню чи приєднанню державами-учасницями.

4. Зміни набирають чинності, але лише стосовно держав, які їх ратифікували, прийняли, затвердили або приєдналися до них, через три місяці з дня здачі на зберігання документів, зазначених у пункті 3 цієї статті, двома третинами держав-учасниць. У подальшому для кожної держави-учасниці, яка ратифікує, прийме, затвердить зміну або приєднається до неї, зміна набирає чинності через три місяці з дня здачі на зберігання державою-учасницею її ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, затвердження чи приєднання.

5. Процедура, установлена в пунктах 3 й 4, не застосовується до змін до статті 5 стосовно кількості держав - членів Комітету. Такі зміни набирають чинності з моменту їхнього прийняття.

6. Держава, яка стає учасником цієї Конвенції після набрання чинності змінами відповідно до пункту 4 цієї статті, якщо вона не заявляє про інший намір, уважається:

a) учасницею цієї Конвенції зі змінами, унесеними до неї таким чином;

b) учасницею цієї Конвенції без змін стосовно будь-якої держави-учасниці, не зобов'язаної змінами.

Стаття 39

Тексти, що мають однакову силу

Цю Конвенцію складено англійською, арабською, іспанською, китайською, російською та французькою мовами, причому всі шість текстів мають однакову силу.

Стаття 40

Реєстрація

Відповідно до статті 102 Статуту Організації Об'єднаних Націй (995_010) ця Конвенція реєструється в Секретаріаті Організації Об'єднаних Націй на прохання Генерального директора ЮНЕСКО.

Конвенція про охорону нематеріальної культурної спадщини
Конвенція; ЮНЕСКО від 17.10.2003
Приєднання від **06.03.2008**, підстава — 132-VI
Постійна адреса:
https://zakon.rada.gov.ua/go/995_d69

Законодавство України
станом на 21.10.2026
чинний
995_d69

Публікації документа

- **Відомості Верховної Ради України** від 18.04.2008 — 2008 р., № 16, стор. 427, стаття 153
- **Офіційний вісник України** від 12.01.2009 — 2008 р., № 100, / № 24, 2008, ст. 721 /, стор. 582, стаття 3410, код акта 45299/2008